

графіті
графіті

Володимир
ЄШКІЛЄВ

ПОБАЧИТИ
АЛЬКОР

р о м а н

Харків «Фоліо» 2011

Двоє усамітнилися на темній терасі. Там, де музика не заважала розмові. Він і вона. Холодне повітря, принесене східним вітром, підносилося над ними кришталевою призмою. Збільшені нею зірки стали яскравішими, блискучішими. Невідома оптична ілюзія вдовжила їхні промінчики. Тепер сузір'я перетворилися на розсипи діамантових хрестиків. Небесна заволока стала від того контрастно-чорною, наче оксамит ювелірної вітрини. Молодий місяць не заважав цьому крижаному тріумфу чорноти, навіть підкреслював його своїм вузьким, графічно окресленим серпиком.

— Це Велика Ведмедиця? — вона закинула голову, її вушка зі срібними сережками вистрибнули з-під глянцевого крил зачіски.

— Так, — погодився він, з нехиттю відриваючи погляд від цих вушок. — *Ursa Major*.

— Послухай, Головастику, не треба кожної миті грузити мене своєю ерудицією. Я й так почуваю себе тупою біксою з рекламного кліпу...

— Тобі не холодно? — він поклав руку на її голе плече. Шкіра здалась йому ледь теплою.

— Ні. А назви цих зірок ти теж знаєш?

— Деяких.

— Ота, на хвості Ведмедиці...

— ...Аль-Каєда.

- Я правильно зрозуміла?
- Так. Однофамільниця відомої організації. В перекладі з арабської «основа».
- А та, що поряд?
- Це подвійна зірка. Яскравіша — Міцар, а маленька біля неї — Алькор.
- Я бачу лиш одну.
- Є легенда, що вавилонські володарі цією зіркою тестували кандидатів у царські лучники: тільки лише тих, хто був здатний побачити Алькор.
- Мене б не взяли, — хрипло розсміялася вона. — Давай далі.
- Наступна на «хвості» — Аліот, потім — Мегрець, а напроти неї — Мірак.
- Смішні назви, — вона відвела погляд від небесного склепіння. — А оця Аль-Каєда... Вона, напевно, зірка-покровителька терористів?
- Не чув про таке.
- А я б хотіла мати зірку-покровительку.
- Ти ж не терористка.
- Ні?
- Він стиснув її руку і спробував подивитись їй в очі. Вона ж примружилась у напрямі Оріона.
- Не кажи зайвого, — він спробував додати до свого голосу трошки металу. — Ти перебрала віскі.
- Перебрала. І я зовсім не терористка. Я просто кончена п'яна тупа спортсменка.
- Ти не кончена і не тупа.
- Тільки п'яна, чи не так?
- Він знову не зміг подивитись їй в обличчя. Йому здалося, що на ньому з'явилась її особлива посмішка. Напівпосмішка-напіввицир.

— Коли ми все зробимо, мене не стане, — сказала вона без запитальної інтонації. — Тебе, Головастику, також не стане. Ми зникнемо. Ага.

— Про що ти?

— А ти тіпа не знаєш? — тепер вона дивилась йому в очі. — Не знаєш, ні?

— Припини. Я ж казав тобі, що ми не повернемося до них. Нам вистачить авансу. І тобі теж не треба повертатись до Вчителя. Вже не треба, розумієш?..

— Ти прибацаний?

— Ні. Просто не треба бути зажерливою.

— Я не про бабло. Я про інше, Головастику. Бабло у цій справі ніколи не було головним.

— А про що ж тоді?

— Їм не потрібні свідки. Вони знайдуть нас усяди.

— Не знайдуть.

— Прибацаний, прибацаний Головастик.

— Перестань повторювати. Це слово якесь стрьомне: «бац-бац-бац»... — Він скривився. — Я вмію робити свою справу. І ти, до речі, теж. — Тепер у його голосі з'явився метал, але не сталь, а щось дзвінкіше. Можливо, сплав міді та срібла. Він нахилився над її вушком (тепер схованим під крилом) і прошепотів:

— Не бреш, Космічна Мавпо, що не бачиш Алькора.

— Бачу, бачу... — вона не опиралась його обіймам, її міцне тіло стало м'яким і дозволяючим. — Бачу я всі ті твої довбані Алькори...

Він обійняв її, потім притягнув її обличчя до своїх губ. Спочатку вона не відповідала на його поцілунки. Він зігрів своїм диханням її носик, злизав солону вологу під її очима; і тільки тоді губи Космічної Мавпи відкрились йому назустріч.

Розділ 1

— Грінч, тебе шеф викликає!

— Для вас, шановний, я не Грінч, а Лавр Станіславович Грінченко. — Він знав, що ображений вигляд йому не вдається, але ставити на місце шісток — святе.

— Та ну тебе... — шістка по-свійськи відмахнувся від нього. — Не гальмуй, бо він злий як сто китайців.

«І з якого боку тут китайці?» — запитав сам себе Лавр, мовчки знизав плечима і вийшов з оперативної кімнати з підкресленою неквапністю. Вони не дочекаються, аби він *став на цирли*. Ніколи.

Жалюзі на вікнах кабінету директора агентства завжди тримали закритими. Колись Лавр думав, що так зроблено спеціально для захисту від прослуховування, але потім йому пояснили, що шефа ще з часів Афгану ковбасить від сонячного світла. Величезне крісло ледве вмещало його титанічну фігуру. Кремезний від природи, шеф в останні роки додав півцентнера і тепер міг би грати в детективному телесеріалі Ніро Вульфа¹. Було помітно, що піджак його робочого костюма вже давно не виконував функції застібання, а фронтальна частина неосяжного черева пнулася лягти на стіл поряд з ноутбуком. Цей новенький наворочений лептоп нахабно контрастував з вигорілими горіховими панелями стін і меблями брежневської доби, котрі перекочували сюди з горища якогось аграрного інституту. Колись Лавр подумки визначив, що лептоп контрастує з горіховим інтер'єром не просто «нахабно», а «темпорально». Але схаменувся і назавжди відреда-

---

¹ *Ніро Вульф* — приватний детектив, головний персонаж пригодницьких романів американського письменника Рекса Стаута. Описаний як надзвичайно товста людина.

гував оціночне судження. У директорському кабінеті словесам на штиб «темпорального» було заборонено з'являтися навіть у задніх думках працівників. А якби щось подібне працівник наважився висловити у голос, то до кінця перебування в агентстві його записали би до галімого розряду «ботаників», а саме перебування було б недовгим. Людина старої школи, директор вимагав від підлеглих суворого мислення і лаконічного стилю.

— Викликали, Іване Ваграновичу? — Лавр зупинився за три кроки від директорського столу.

— Так, викликав. — Директор кивнув на стілець, припасований до низької тумби, захарашеної стосами паперів.

Коли ранком Лавр заходив до шефа, на цьому стільці також лежала гірка, складена з товстих блокнотів і різнокольорових тек з паперами. Вони лежали там завжди, відколи Лавр почав працювати в агентстві, але тепер кудись зезли. У кабінеті стояли ще крісла і стільці, але директор указав викликаному співробітнику саме на цей, несподівано звільнений від паперового іга. Лавр завжди був чутливим до таких дрібниць. За такими нібито дрібницями він завжди відчував присутність кармічних знаків. Чогось такого, що віщувало зміни. Невідомо, на краще чи на гірше, але зміни.

Зайнявши стілець, Лавр ще зо дві хвилини чекав, поки шеф щось обдумував. При цьому товстун робив вигляд, що знайшов щось цікаве на дисплеї ноутбука. Нарешті директорські очі відірвалися від кольорової гри рідких кристалів і переконливо зупинилися на Лаврі. Той відразу згадав, що в нього на краватці є плямка. Не дуже помітна, довгаста така плямка жиру. Але, за наявності бажання, шеф міг би її зауважити.

— Є для тебе завдання, — трубні реєстри шефового баса повністю відповідали його габаритам. — До нас звернулась одна організація, — шеф кашлянув, — треба їм організувати охорону їхнього храму...

— Церкви?

— Ти дослухай, не перебивай! — Очі шефа невдоволено примружилися. — Ні, це не церква. Це масонська організація. Масони. Ось так. Є в нас і такі джентльмени, як виявилось. Вони мають державну реєстрацію, ми перевірили. Все законно. Джентльмени солідні. Тепер вони наші клієнти. Там у них, як я зрозумів, окремо розташована будівля, треба подивитись, яке там спостереження, які підходи до будівлі, стики зон, вікна і все таке. Ну і «Периметр» їм установити, якщо буде можливість. Це вже сам подивисься, на об'єкті.

Шеф замовк і знову втупився у дисплей. Лавр відрахував до десяти і промовив з винятково делікатною інтонацією:

— Дозвольте запитати?

— Що?

— Чому раптом я, Іване Ваграновичу? У нас по таких об'єктах є спеціаліст — Дашковський.

— Він відмовився. Категорично. Каже, що сильно віруючий і до тих бузувірів не поїде ні за які гроші. — Шеф випнув нижню губу, ніби хотів дотягнутися нею до кінчика носа. Було помітно, що релігійна відмазка Дашковського йому не сподобалась. — Ти ж на нас несильно віруючий, чи як?

— Я, Іване Ваграновичу, до всіх без винятку релігійних об'єднань ставлюся з повагою.

— От і добре, що з повагою, — погодився шеф. — Там ще одне. Хтось на той їхній храм уночі напав, треба буде із цим теж розібратись.

— Розберемось, Іване Ваграновичу. А напад був збройний?

— Так. Зараз я тебе познайомлю з представником клієнта, — директор десь під столом натиснув невидиму кнопку виклику. — Він тобі про все детально розповість і відвезе тебе на об'єкт.